

S. d. Ch.

Studená vlna

© S. d.Ch., 2022

© Rubato, 2022

ISBN 978-80-87705-90-2

CESTA – ÚZKOST – SPÁNEK – ÚZKOST

Čekali to meteorologové a podle nich to čekali všichni, a musím přiznat, že jsem to se všemi čekal i já, že po řadě nepřírozeně horkých květnových dní přijde stejně nepřírozené květnové ochlazení, je možné, že změna počasí způsobila i změnu mého stavu, je možné, že to bylo naopak, je však i možné, že se změna mého stavu se změnou počasí pouze náhodně překryly, jako jsou koneckonců možné náhody, to snad není tak důležité jako to, že obě změny byly z mého pohledu změnami k horšímu, v případě počasí šlo o drastické ochlazení, v případě mého stavu o nástup depresivní fáze provázené pocity úzkosti, pocity méněcennosti a zmaru a pocity neodkladnosti všeho, doslova trpím pocity, a v takovém stavu nejsem schopen čelit nejen všemu, ale i jen čemukoliv, natož náhlým změnám, nejméně však změnám počasí k horšímu, které jsou nejhorší, ovšem ani ty k lepšímu nejsou v mém stavu nic vítaného, v takovém stavu nemohu čelit změnám počasí, které za těchto okolností považuji za bezprávi, ani takovým prostým způsobem, jako je jednoduchá výměna lehkého oblečení za

teplé a naopak, přesně takto se pak mohu ocitnout v zimních doplňcích mezi polonahými lidmi, nebo jako teď, téměř nahý v oranici rozmáčené studeným deštěm, ale spíš v rozmáčené ornici uprostřed sotva vzešlého kukuřičného pole, obtěžkán igelitovou taškou plnou potravin, s jejichž výběrem nejsem spokojený, nebyli to Číňané, ti jsou krutí a neuctiví, byli to Vietnamci, kteří jsou krutí a uctiví a kteří mi ve svém obchodě tuto tašku potravin prodali, dokonce potravin, které se dají koupit jen v jimi pronajatých obchodech a které i přes můj úzkostný výběr jsou i tak potravinami nevhodnými, nebezpečnými, jen v takovém nešťastném stavu se mohu ocitnout na cestě, která už od sedmdesátých let, nerad říkám minulého století, protože jsem v něm žil a označovali jsme tak století devatenácté, epochu naprosto vzdálenou a irelevantní, neexistuje, protože ji nikdo kromě mě nepotřebuje, je to neexistující zoraná cesta k naší víkendové chalupě, která existuje, ale o níž raději říkám, že je to chalupa mé ženy, stejně jako náš automobil je automobil mé ženy, a ten o to více, že je nejen, stejně jako chalupa, pořízen z peněz rodiny mé ženy, ale především ho má žena, na rozdíl ode mě, ovládá, o níž vím, hovořím zase o chalupě, že je na ní v počasí, které právě nastává a podle předpovědi bude trvat několik dní, pobyt velmi nepříjemný a v mém nynějším stavu nesnesitelný a vyloučený, ponurost a pochmurnost místa i celé okolní krajiny je naprosto objektivním faktem už na základě pouhého srovnání s jinými místy a krajinami za stejného počasí ve stejném období, občas se stává, že odtud

na základě ponurosti a pochmurnosti uteču prostřednictvím skoku přes plaňkový plot a následným pětadvaceti kilometrovým očištným pochodem do vzdáleného města s pravidelným meziměstským spojením, o kterém se ve vsi s chalupou mé ženy nedá hovořit ani vzdáleně, skočím a odstraním ze sebe následky svého chalupářského pobytu, jdu očištný pochod a promítám si očištný skok přes plaňkový plot, jehož stavbou jsem posedlý, už několik let jsem posedlý stavbou plotu, přes který skáču, vytvářím stovky metrů této ohavnosti, ponechávaje jednotlivým plaňkám nepřiměřenou, nevhodnou a ohavnost tohoto plotu podtrhující výšku, stavím plaňkové ploty nepřírozeně vysoké, ale ve skutečnosti stavím jediný, stále týž nepřerušovaný, nedílný plaňkový plot, který se mi ve výsledku, ale i v průběhu stavby, natolik podobá, že se mi další jeho stavba už dočista hnusí, toužím už nepostavit ani metr tohoto zařízení, nechci primitivismem, nenáročností a lajdáctvím tohoto typu oplocení, nechci jeho tvorbou zmnožovat obraz svého vlastního primitivismu, své vlastní nenáročnosti a lajdáctví, navíc výška, chorobná výška plotu, který stavím alespoň z poloviny a vědomě z nahnílého materiálu, odkazuje na jinou chorobnost, na úzkost ženoucí do nepřiměřené výšky nejen ploty, ale především myšlenky, ale také představy, žene je do výšky, která svou nepřiměřeností všechny myšlenky a představy deformuje v děsivá svědectví o šílené povaze světa, deformuje je v strmící stěny úzkostného strachu, za nimiž se skrývá podstatný cizinec, vyvrženec a směšný stavitel přibíjející stovky smrkových

krajinek, stovky jednotlivých vertikál na celek shnilé horizontály, kterou pak přeskočí, aby utekl.

Dnes tu ale není jiná volba, než na chalupě mé ženy být a nic nepřeskakovat, neboť v mém stavu, který vyžaduje ústraní a usebrání, nemohu strávit víkend se svojí rodinou, která je pro množství zásluh o ni spíše rodinou mé ženy, zůstat přes víkend s rodinou je pravým opakem toho, co ve svém nynějším stavu nutně potřebuji k překonání svých obtíží, či si to alespoň myslím nebo nalhávám, tak odjíždím, ač vím, že je to po změně počasí a po změně mého stavu už třetí, paralelní změna, změna místa a prostředí, a toto ztrojení změn může mít svoje fatální následky, ironií nebo snad jen nešťastnou shodou náhod zůstává má rodina, tedy má žena a mé dvě dcery, právě tento víkend ve městě, přestože tu zůstávají, a v tomto období zvláště, o víkendu jen výjimečně, spíš vůbec ne, a pokud by právě tento víkend odjely, stejně jako naprostou většinu ostatních víkendů, pokud by odjely z města, většinou k rodičům mé ženy, vůbec bych na žádnou chalupu, a to ani v krajním případě, nejel, zůstal bych doma ve městě, ve zdech bytu, v ulicích a ve tmě artových kin, kde svůj nynější špatný stav velmi dobře zvládám, dokonce z něj dokážu těžit, a tak vlastně vůbec nenastává.

Už v autobuse, jehož řidič nebyl uctivý, ale na rozdíl od jiných řidičů nebyl ani krutý, do kterého jsem po půl hodině čekání nastoupil už za studeného deště a studeného větru, bylo jasné, že takto nahromaděné změny zakládají ve spojení s bezmocným vztekem, který mě překvapil už na

zastávce intenzitou svého průvodního zoufalství, nějaké víkendové osobní lidské fiasko, bylo to, takříkajíc, ve vzduchu, cestujícími předchozí teplé vlny pozotvíváná okénka, někdo říká, že během krutého mučení nezbyde prý ze všeho lidského v krátkém čase mnoho, anebo zbyde právě jen to lidské, říkají jiní, vyměnila během chvíle teplý vzduch v autobuse za chladný, ostatní cestující okénka nezavírali, protože byli dobře oblečeni a navíc zůstávali v jakési setrvačnosti předchozí teplé vlny, já jsem okénko nezavřel, protože jsem byl paralyzován i jen vidinou tak veřejného projevu, jel jsem celou cestu v průvanu studeného vzduchu z jiného důvodu a za jiných podmínek než druzí lidé, díky tomu jsem byl ve vsi, kde jsem vystoupil z autobusu spolu s jistým starým hercem, který tu má chalupu, a která není vsí s chalupou mé ženy, do ní takto významný spoj nezajíždí, naprosto prokřehlý.

Chalupa mé ženy, ke které kromě zaorané cesty ze vsi starého herce, kterou jsem použil já, vede také, tu používají ostatní lidé, pohodlná asfaltová silnice z jiné vsi, ve které žádný herec nepobývá, ale zastavuje tam týž významný spoj, byla naplněna navzdory předchozí teplé vlně studeným vzduchem, nikdo sem totiž vzduch teplé vlny nepustil, nikdo neměl tu možnost, řeklo by se, my jsme tu za teplé vlny nebyli, promarnili jsme ji ve městě a také u rodičů mé ženy, a tak tu byl uzavřen chlad předjaří a v kamených zdech ještě starší chlad přešlé zimy, v autobuse by to nebylo možné, teď jsem měl příležitost vpustit do studené chalupy pouze vzduch studené vlny, a tak jsem raději zatopil

v kamnech a zase z jiného důvodu snědl část nevhodných potravin z tašky, interiér autobusu prodělá každý klimatický výkyv, potom jsem, cítil jsem, že už v rámci nastupujícího fiaska, upadl do šestnáctihodinového spánku, o němž ale zmíním, že byl přesněji různými, více méně krajně znepokojivými podněty přerývanou mdlobou, to mě až tak nepřekvapovalo, můj organismus vypíná tak moje vědomí vždy, když se ocitnu sám z dosahu všech lidí a především takzvaných blízkých osob, vypíná vždy, když je jasné a vím, že za mnou v budoucích hodinách, a lépe dnech, nikdo z těchto lidí a osob nepřijede, že za mnou nedolehnou mé městské tlaky, všudypřítomné městské výčitky a hrozby, slovem hrůzy, jimiž je můj městský život bezesbýtku naplněn jako venkovská chalupa mé ženy studeným vzduchem a jimiž se můj městský život vyčerpává až k takovýmto venkovským mdlobám, co mě překvapilo, byla neobyčejná intenzita tíže, která na mě jako obyčejně dolehla, a pak jedno z intermezz, ve kterém jsem na záchodě slyšel, jak se volám z ložnice, byl jsem na záchodě a slyšel jsem, jak sám sebe nevybíravými slovy volám, jak se z ložnice na záchod vyzývám k pohlavnímu aktu, zajímavé bylo, že to byla výzva k aktu heterosexuálnímu, cítil jsem, a tak jsem se z ložnice, ve které jsem netopil, volal jako žena, přestože hlasem muže, nezapomínám také na možnost, že jsem byl na záchodě ženou a volal se z ložnice jako muž, pak by hlas odpovídal, ale nikoliv mé tělo na záchodě, tohle jsem necítil.

Když jsem na chalupě mé ženy sám, temnou a vlhkou ložnici nevytápím, vůbec ji nevyužívám, spím v pokoji,

který vytápím jako jedinou místnost, kde dokážu spát, zdejší ložnice totiž není výjimkou a je jako všechny ostatní ložnice tím právě nejnevhodnějším místem ke spánku, vůbec se nevymyká obecné hrozivosti ložnic, viděl jsem ve svém životě mnoho různých, v uvozovkách, ložnic, ale stejně dobře mohu říci, že jsem neviděl žádnou, to bez uvo-zovek, viděl jsem jen různé typy skladišť, odkladišť, ne-mocničních pokojů, vězeňských cel a manželských hrobek, nakukoval jsem do sterilních kosmických lodí, rodinných mauzoleí, síní tradic a sarkofágů, také do permanentních provizorií s žehlicími prkny, turistickými potřebami, hor-skými koly a stojacími sušáky, a bylo mi jasné, že spánek je dnes pouhá chiméra, že lidstvo nespí, že namísto spánku trpí jeho poruchami.

Nemohu nezmínit, že i na chalupě mé ženy, že i přímo na ní je cosi skličujícího a zlověstného, že přímo tato pri-mitivní stavba je taková, je vůbec nápad, kupovat staré domy, promáčené mlýny, hliněné chalupy a ďábelské fary, tato dějiště hrůz a podlostí, generacemi vrstvená pekla, defektní a nikdy nevysychající zřídla zmaru a zoufalství z nikdy nekončící, nedokončené a hromadící se dřiny, sídla tyranů, despotů, deviantů, hysterek a upírů, mučírny ná-mezdných i domácích otroků, dějiště legitimních znásil-nění a rustikálního teroru, platit za zdi prosáklé močkami a kejdami vězněných zvířat, nasáklé strachem z lidí, pří-rody a Boha, potažmo tedy utrpením, šílenstvím a smrtí, platit za ně jako za zdi rekreačních objektů a dlouhá léta, celé generace je pak za zdi rekreačních objektů vydávat

a jako zdi rekreačních objektů je užívat, prodlužovat agónii těchto zdí a zvyšovat jejich ničivý potenciál svým vlastním příspěvkem, udržovat nemovitosti jako balzamované mrtvoly a preparovat je novým nesmyslným a vyprázdněným obsahem deklarovaným jako odpočinek v přírodě a na venkově, a to i přesto, že je jasné, že oba zmíněné fenomény jsou založeny výhradně na základě absence odpočinku, a ukáže se, že i na základě absence přírody a venkova, chalupa mé ženy se také jako místo odpočinku v přírodě a na venkově tváří, ale už několik okamžiků po našem příjezdu tuto masku odhazuje, demaskuje svou podstatu a úvahy o jejím prodeji se jen množí, ale to není všechno, také se konkretizují, s každým novým prouděním vzduchu od nedalekého zemědělského zařízení, stojí na mírném svahu za loukou u malého lesa, s každým závanem od vepřína je prodej chalupy mé ženy pravděpodobnější, musím to ale uvést na pravou míru, tato slibná prognóza vzala za své, měl jsem vše zmínit v minulém čase, protože i vepřín je minulostí, jednoho dne zkrátka přestal zápach vepřína ves s chalupou mé ženy terorizovat, všech se zmocnila nejjistota a jistá obava, a tak raději všichni vyčkávali, nikdo se k ponuré stavbě, ke zdechlině vepřína neodvážil přiblížit, několik týdnů, až já se svými malými dcerami, zamířili jsme přes louku a obloukem se přibližovali k rampě na jeho kratší straně, obrovské větráky pod střechou se ještě sotva znatelně otáčely, ale jinak bylo naprosté ticho, už jsme rozeznávali jednotlivé detaily rampy sloužící k navážení krmiva a k vyvážení kejdy, viděli jsme, že na rampě

leží tělo mrtvého prasete, později jsem pochopil, že to byl mimoděčný symbol zániku vepřína, neboť jsme se za pár okamžiků přesvědčili, že hala určená k chovu vepřů je prázdná, prázdná a tichá, bylo mi jasné, že nějaké důvody ukončily činnost tohoto velkochovu vepřů popírajícího přítomnost vepřů v každém ohledu, ale náhle jsem nevěděl, zda se mohu smysluplně radovat, utrpení vepřů na tomto místě skončilo, řekl jsem si ještě za přítomnosti mých dcer, ale utrpení není vázáno lokálně, ekonomické důvody přesunuly chov vepřů jinam, z jiných pohnutek prasečí koncentrák prázdnotou nezeje, produkce vepřového jen mění místa, neklesá na základě osvětlení, mé dcery odběhly do lesa, takže úvaha o tom, že utrpení je vázáno volnějším způsobem v neztenčené míře, proběhla už v jejich nepřítomnosti, utrpení je ve smyslu svého výskytu univerzální, napadlo mě, ale také mě hned napadlo, že to za svými dcerami do lesa volat nebudu, okolní lesy jsou posety kostmi hospodářských zvířat, zářivkových těles a gumových holínek z okolních velkochovů, mohou si to tedy na základě těchto indicií domyslet, od toho tady koneckonců jsou, je možné, že ještě tady u vepřína domyslím, na co je vlastně utrpení vázáno, úplné ticho tu není, větráky sotva znatelně hučí, a tak to domyslím, usoudil jsem a hned si také řekl, že bych si zatím nepřál, aby to domyslely i mé dcery, dokud jsou tak malé, protože od toho tu prozatím nejsou, čímž jsem prozradil, že jsem vše opravdu domyslel a uzavřel.

Princip negace, napadlo mě poté, co jsem si ověřil, že ve skutečnosti v ložnici nejsem a nevolám se, tohle teď,

a také poté, co jsem byl svou ženou nařčen z bytostné negace, tohle před časem, princip umělecky motivované negace, napadlo mě, či dále, umělecky formulované negace, má nečekané pozitivní důsledky a účinky, rozvinul jsem tento podnět v úvahu a zamířil k utvoření závěru, že zatímco formulováním pozitivních podnětů, úvah a závěrů stahujeme, chtě nechtě, ale zákonitě, kolem nich smyčku vždy lačnicí negativní potence, uvažoval jsem, u principu negace dochází až k zázračnému katarznímu působení, sevření a kumulace veskrze negativních podnětů, úvah a závěrů vymezují na základě opačného mechanismu navázání negace neuvěřitelně zářivý prostor, otevírají díky této prosté léčce osvobozený prostor pozitivní kvality, to bylo nutné zmínit hned na začátku knihy, tento prostor však není určen k jejímu sdílení či sdělení, ale je jen nutnou pojistkou před úzkostmi, či dále, šílenstvím, nutně uvažovanými u autora pracujícího v principu negace a z této negace nařčeného jeho ženou a podle jejích slov i jinými, známými i neznámými, lidmi.

Celý večer a celou noc až do úsvitu jsem byl tedy, tedy s výjimkou záchodového intermezza, poddán mdlobám takového druhu, o nichž vím, že jich nejsem účasten nejen jako vědomý, ale ani jako bezvědomý, tyto mdloby jsou jevem zvláštní povahy, jsou vyřizováním účtů kdesi hluboko dole, vyjádřeno knižně, v temných sklepeních bytosti, kterou, pokud vůbec, jsem já jako tento v mdlobách odstavený člověk jen zčásti, bytosti, jejíž existenci tušíme jen v hraničních stavech a která je složitě strukturovaná,

hlubinně ukotvená a kontinuální, přecházející ze smrti do života a ze života do smrti jako z možnosti do možnosti a z možnosti do nemožnosti, zatímco se dole vyřizují účty a já ležím nahoře, aniž o tom vím a aniž vím o sobě, srny přecházejí přes zaoranou cestu, která je vlastně jen cestou v mdlobách, k chalupě mé ženy, jdou ve svých tajemných zvířecích mdlobách, nejnešťastnější živé hromosvody nešťestí, zvířata zrozená k věčnému strachu a k věčnému útěku, složitě strukturovaná a hlubinně ukotvená a kontinuální, přecházejí přes zaniklou cestu, která nikomu neschází, neboť v zemědělské krajině, která tu všude kolem je, se znetvoření krajiny vnímá po staletích soustavného znetvořování jako vytváření krajiny a její obraz, obraz jejího znetvoření, jako idylický, ležím na konci této cesty přecházené srnami v chalupě mé ženy a teď vidím, že jsem zřetězil trojici různých mdlob, ležím v místnosti ověšené obrazy zemědělských krajin a obrazy srn v zemědělských krajinách, vyzdobené neumělými originály amatérů a umělými reprodukcemi akademiků, ležím uprostřed své mdloby, zatímco v bytostných hlubinách mé bytosti dělá má bytost pořádek, rovná účty a chlácholí věřitele, vyjádřeno s knižním patosem škrtí démony a zaříká anděly, hraje vysokou hru o všechno, přemáhá smrt a křísí život, zachraňuje, co se dá, po katastrofě, která leží mimo své vědomí na konci zrušené cesty, vynáší, co se dá, z katastrofy, která leží v posteli pořázené za peníze její ženy na starém rozkládacím gauči za zvuků Schumannovy hudby, kterou nevnímá.

V sobotu jsem se probudil, ale přesněji probral ze mdlob do nové kvality úzkosti, viděl jsem, že jsem do ní otevřel oči, je to jako ztroskotání, běželo mi jasně a mimo smysl hlavou, jako umělecké ztroskotání muže, který chtěl popsat duši přírody a vnitřnosti tajemství a smrti odevzdaný život města, popsal však namísto toho vnější projev svého mozku, němotu vlastní duše a zrození budoucnosti, která ho zničí, jakmile naše mysl přináší už takto strukturované a vlastně prefabrikované formulace, je zle, už sto dvacet let je zle, probudil jsem se a zdálo se, že tentokrát bude má depresivní fáze delší, což ale ve skutečnosti znamená hlubší, a také ano, začala ulpívat na všem jako světlo, jako vlastnost světla, intenzitou a kvalitou nevysvětlitelná, vzbuzovala ve mně známý psychický hnus, který není než strachem z toho, že je sám pravou podobou a podstatou mého života a mého světa, mé cizí přírody a mé nekotvené práce, nádavkem mě napadlo, že jde o pach smrti projevující se právě světelně, ale to už pro mě za zvuků Schumannovy komorní hudby nebylo důležité, poslouchal jsem Schumannova, tak se to říká, přestože posloucháme jen hudbu uvedeného člověka, ve skutečnosti je Schumann dlouho mrtvý a není možné ho poslouchat, přestože jsem věděl, že se dá touto hudbou ochořet, jako by nestačilo, že jsem byl v mdlobách během noci této hudbě vystaven, dá se skrze ni propadnout melancholii, která bývala smrtelnou diagnózou, dnes už to tak není, dnes už snad není Schumannova hudba klíčová, je to však stále neodpustitelná propastná horizontála, zmíním se také o Chopinovi, někdy se,

vlastně pokaždé, když se ocitnu v sadě, o kterém už snad ani nemusím zmiňovat, že je stejně jako chalupa sadem mé ženy, která v něm dlouhodobě plánuje řadu sadařských zásahů, schovávám za letitými hromadami pořezaných větví, za kmeny a korunami přestárлых ovocných stromů a za popraskanými zdmi stodoly, schovávám se tak před našimi sousedy, s nimiž nejsem schopen hovořit ani v daleko lepším stavu, než je ten dnešní, napadlo mě, že tato neschopnost pramení právě v neuskutečněných sadařských zásazích plánovaných mou ženou bez bližší specifikace sadařovy identity, v neodklizených větvích, nevykácených ovocných torzech a popraskaných zdech, napadlo mě, že to, co způsobilo mou neschopnost tyto větve odklidit, torza vykácet a zdi opravit, způsobilo mou neschopnost hovořit se sousedy, schovávám se tedy před sousedy za důsledky své neschopnosti s nimi hovořit, a přestože se tak schovávám už léta, tak dodnes nejsem schován dostatečně, vždy se s některým ze sousedů neobratně srazím, protože i oni, aniž to ale chtějí, bývají za něčím schováni, povětšinou za stejnými věcmi jako já, jenomže na svých pozemcích a mimoděčně, náhle se zpoza nich nečekaně vynoří, takže se nestačím na pozemku mé ženy včas zanořit za své věci a hovořím s nimi, přeji si pak být schován tak, jako je schováno Chopinovo, už je to tady, srdce ve Varšavě, protože myslím, cítil jsem, že ve Varšavě bych promluvit se svými sousedy schopen byl, že Varšava je městem, ve kterém bych byl schopen uklidit i své větve, pokácet stromy a vyspravit zdi mé ženy jednoduše proto, že Varšava je

městem, ve kterém bych byl schopen všeho, je městem, kde by byla i má žena schopna označit identitu sádky, mám takový pocit, cítil jsem, že bych tu dokázal i milovat, Chopinovo srdce je uloženo ve Varšavě, a přesto není Varšava žádným tajemným městem, nýbrž je tajemným neměstem, ve kterém už jsem miloval, je dokonce preludem, ve kterém stále miluji, je dokonalým příznakem, ve kterém budu milovat už vždycky, přestože by se zdálo, že jsem schovaný za hromadami, torzy a zdmi své rodné země, Varšava, kde mají srdce Chopina, kterého poslouchám, je neměstem, ve kterém budu milovat už navždy, přestože by se zdálo, že jsem umřel ve své rodné zemi, která mi milovat zabránila, neměstem, ve kterém budu navždy milovat pro výstrahu a zděšení, milovat, ač by se zdálo, že už jsem dávno zanechán a zapomenut v kýči své domoviny.

POHYB

Když vyjdu z chalupy, což se lehce napíše, pomínu-li nehorázné obstrukce, které tomu předcházejí, stává se, že pozoruji srny, a chtěl jsem napsat, že v jejich přirozeném prostředí, ale včas jsem si uvědomil, že je to nesmysl, že srny uprostřed polí jsou pozorovány uprostřed svého protipřirozeného prostředí, že v poli pozoruji srny jen díky jejich potravnímu zoufalství a namísto pozorování, které je přirozené, začínám, díky tomu, proti přirozeně přemýšlet, vím, že to špatně dopadne, a přesto přemýšlím, dnes začínám třeba hadí soupravou matky mé matky, tato babiččina souprava, jak by se řeklo, sestávala z hadích lodiček, z hadí kabelky, hadí peněženky a pudřenky, přemýšlím také o jaguáři a tygří kožešině, o kožešinách soba a vodního buvola a o vypreparovaném krokodýlím mláděti otce mé matky a cítím, že bych o tom při pozorování srn přemýšlet neměl, že bych měl právě jen pozorovat a nepřemýšlet o podivných dědových suvenýrech, protože vím, že mě toto přemýšlení zavede i k jeho sušeným indiánským hlavičkám, k jeho námořníkovi, kterému po zamáčknutí

hlavy vyjede z rozkroku předimenzovaná hlava rudého penisu, k rituálním maskám, k slonovinovým soškám a jihoamerickému magazínu s fotografiemi lidí stojících na parapetech oken hořícího mrakodrapu a lidí z těchto parapetů skákajících, k jeho santalovým slonům a velmi tvrdým pornografickým časopisům s vlčáky a hřebci, ukrytým v šedoběžovém šanonu nadepsaném skauting, dětství, že se dopřemýšlím až k tomuto duchovnímu skautingu svého dětství, k těmto dekoracím mezigeneračního pekla, k těmto fetišům rodinného soužití, které bych ale raději nazval rodinným sousmrtím, že se doberu těchto němých svědků do nebe volajících praktik permanentní msty, suvenýrů útlaku dcery matkou a zetě tchyní, bizarních bytových dekorací šikany přehlížené všemi, kteří jí mohli učinit přítrž, k zátiším vydírání, k předmětům denní nepotřeby nechutností a křivd, rekvizitám standardní rodinné zvučle, inventáři příbuzenského zločinu jako itineráři hromadné sebevraždy, pozoruji srny a vím, že soupis těchto ohavností, těch předmětných, nikoliv těch napáchaných, pořídil děd na sklonku života i s jejich cenami v amerických dolarech ze dvou důvodů, dědických, katastrofa, a prestižních, hanebnost, a tento seznam exotických cetek, tuto závěť kramáře a testament nevkusníka předčítal pak svým dcerám a jejich rodinám při jejich návštěvách, při pozorování srn si říkám, že pokud by děd, či kdokoliv jiný, proč ne, namísto soupisu a ocenění předmětných ohavností sestavil soupis ohavností spáchaných a ocenil je v amerických dolarech, či kterékoli jiné měně, proč ne, kdyby pořídil

seznam a ceník domácích běsů, které toleroval, a přečetl ho svým dcerám, vytvořil by nejcennější dokument lidských dějin, vytvořil by nejcennější lidský dokument, a když se dopřemýšlím až sem, když zjistím, jakou sumu jsem napřemýšlel, zjistím, že neutekl téměř žádný čas, že srny jsou tak, jak byly před mou myšlenkovou tirádou, a tak se nepoučený a nepoučitelný pustím do dalších myšlenek, začnu myslet na to, jak jsem posedlý bezohledností, a vzápětí na to, že jsem posedlý bezohledností, se kterou jsem posedlý selháváním času, myslím na to, jak mé tělo přestalo této veličině odpovídat, jak i můj duch posléze přestal chápat jeho dosavadní proporce, jeho spartánské a atletické proporce, myslím na to, při pohledu na srny, že jsem posedlý i jinými věcmi, že jsem posedlý příkladně svou katastrofou, nezastavitelným přibližováním, zhoubným prorůstáním ničivých okolností, stahováním mraků nad mou hlavou, přicházející bouří ohlašovanou nešťastnými snovými obrazy, nešťastnými obrazy snů, myslím na to, že bych, jako srny vcházejí z pole do lesa jako ze svého protipřirozeného prostředí do svého přirozeného prostředí, mohl vyjít, ale ještě ne definitivně, přesto už vítězně, z bezvýznamných hrůz, z citových pastí, které jsou podivné i pastmi komunálními a sociálními, myslím na opuštění principu, ve kterém nejen úpím, ale především v něm směřuji k předčasným koncům, vidím srny a vidím, že jsem posedlý svou bezmocností a nerozhodností, svým předčasným směřováním ke konečnému ustrnutí, ke stavu bez začátku, jsem posedlý odstředivou schopností své mysli, která je ale její

neschopností, její rozbíhavostí, která odmítá formu, srny už nevidím, a přesto dál přemýšlím o tom, že tušení souvislostí nepřechází v jejich uchopení, ale v jejich vidění, že světlo a jeho vlastnosti a proměny, že světlo ve svých vlastnostech a proměnách je projevem duchovního světa, a že tedy jeho sebemenší přístin i sebekratší osvit znamená pro mě naději i beznaději hluboce strukturovaných existenčních reliéfů a hluboce strukturovaných, nevratných, prudce akcelerujících destrukčních procesů, a když přestanu myslet, začnu promítat, srny jsou dávno v lese a já si promítám všechna neštěstí, která mě mohou potkat, myslím na smrt, nejprve na svou, pak na smrt blízkých lidí, jako by mi do ní něco bylo, vytvářím představy pohřbů těchto dosud živých lidí, nejprve však svého vlastního, děsím se jimi, jako se jimi dojímám, namísto toho, abych si pod nohy promítl, abych si neustále pod nohy promítal svou hnusnou iluzi o člověku, abych se zděsil a poté už nikdy nedoal svou pokryteckou iluzí, svou hnusnou člověčí selankou, pěstuji tuto selanku i uprostřed světa, o němž vím, tedy myslím, promítám, vím, že jako svět jeví neklamné známky banality, stejně jako lidé tohoto světa jeví neklamné známky politováníhodné stupidity, kterou k smrti rádi vkládají do vyšších projevů ducha, který je nucen je nechťeně míjet, aby tím tyto vyšší projevy ducha degradovali, aby je nenuceně kontaminovali známkami politováníhodné stupidity, aby je učinili politováníhodnou stupiditou vůbec, aby z těchto vyšších projevů ducha učinili projevy politováníhodné stupidity, učinili nositele těch

nejstupidnějších projevů lidské přirozenosti, nositele nižší bezduchosti jako lidské přirozenosti, takto proměněným duchem pak naplňují svůj stále neklamněji banální svět, ve kterém pěstují svou člověčí selanku, srny nesrny, dojímám se jí a opájím, namísto toho, abych jako člověk odsouzený k hledání své ceny, jako člověk podceněný sám sebou nepřeceňoval sám sebe, dojímám se selankou jiných lidí, namísto abych nepřeceňoval své síly především v okamžicích neklamně přicházejícího evidentního selhání, a to především proto, aby toto selhání nebylo o to fatálnější a o to nebezpečnější, opájím se selankou, mohlo by se zdát, tedy myslím, promítám, vím, sním, že jde stále o stálé nastolení harmonie, jako vždy, jako vždy ale jde stále o nešťastnou, stále nejnešťastnější stálou tendenci, o nedohlednou obstrukci, o permanentní peripetii, o stálou komplikaci se stále nastolovanou harmonií.

Dívám se na les, do kterého zmizely srny a uvědomuji si, že se na něj dívám namísto srn, je mi ale hned jasné, že namísto na srny se celou dobu dívám na myšlenky, které byly na poli mé hlavy, aby pak zmizely v lese mé hlavy, na myšlenky, které z protipřirozeného prostředí pole mé hlavy, kde je vidím a pozoruji, přešly do přirozeného prostředí lesa mé hlavy, kde na ně nevidím a kde je pozorovat nemohu, reflektuji, že dělám něco jiného, než si myslím, ano, nedělám vlastně nic jiného, reflektuji, že přímé myšlení těžící z desíletí myšlení obstrukčního, že zkratové myšlení těžící z desíletí myšlení souvislého, že poučení pramenící z desíletí nepoučenosti, přesnost z desíletí

vágnosti, že míra nalezená vně jí samé mi konečně umožňuje vyjádřit cokoliv, cokoliv, protože chci vyjádřit už jen to, co se týká bezprostřední zkušenosti se zprostředkovanou naivitou, mohu vyjádřit cokoliv, mohu uvidět něco velkého a významného, tedy uvidět cokoliv v naprosté, prosté skutečnosti, uvidět cosi tak prostě a snadno vyjádřitelného a nevyjádřit to, mohu vidět srny a nevyjádřit to, což jsem také bezzbytku udělal, vidím, že nic jiného nežli pole a les v těchto místech není, protože rybník, který není mé ženy, odtud není vidět, přestože je rozhodně nadohled, nevidím jeho hladinu, ale vidím jeho okolí, vím o něm tedy zprostředkovaně, stejně jako o svém mozku zprostředkovaně vím, že je využíván jen z malé části, že v mé lebce zahálí orgán, a v myriádách lebek takto zahálčivý už zanikl, který je pravděpodobně připomínkou nějaké úžasné rozvinuté bytosti, nebo je naopak generacemi ve svém zahálčivém stavu pro nějakou úžasné rozvinutou bytost přenášen, osazen v našich lebkách jako v nějakých archách, které ho vezou k prozření, k osvícení, jaké nemá obdoby, nejspíš obojí, protože to dává smysl, jsme přenašeči orgánů v mezičase, a proto nerozumíme ničemu ve světě, a to ani ve světě, který jsme si zlomkem svěřeného nákladu stvořili, ve světě, který jsme stvořili a etablovali jako oficiální svět lidí, přestože je to oficiální svět přenašečů orgánů, proto je střetnutí s tímto bezprecedentním svinstvem předznamenáno nutnou prohrou, dívám se na rybník, který nevidím, a něco mi říká, ve chvíli, kdy se mi zdá, že část hladiny přeci jen vidím, že jsem ji jen za hladinu nepovažoval,

přestože to hladina byla, něco mi říká, že mozek čeká na nějaký impuls, nic jiného, jak se mi zdá, ani mozek nedělá, všichni budou křičet, že právě mozek impulsy vysílá, ale má zkušenost s mým mozkem tomu nenasvědčuje, mozek čeká na nějaký impuls od čehosi, co nejspíš neznáme a pomíjíme, co nepoužíváme vůbec, a proto je nutné tomuto bezprecedentnímu svinstvu oficiálního světa lidí a oficiálního světa přenašečů orgánů prozatímně i jednou provždy podlehnout, brát podíl na všech věcech tohoto světa, cítit povinnost a nesmyslně umírat, a cítit povinnost před touto nesmyslnou smrtí cítit panický strach, ale zároveň poučovat potomky příkladně o správné poloze vrtáčků v otočném zásobníku, jako bychom byli nesmrtelní, ještě i o poloze vrtáčků do tohoto zásobníku nezařazených, mrhačí mozků a bezděční vynálezci rakoviny.

Ano, nazval jsem Varšavu neměstem, ještě si to pamatuji, stejně tak bych mohl nazvat neměstem město Poznaň, neměstem je ale také Berlín, stejně jako všechna města severně od Lešna a Münsteru, takhle vzniká literatura, napíšete jména měst a jejich nimbus, nimbus měst, jde za vámi, za vteřinu devět, deset, dvacet století práce a utrpení, takhle vzniká kašpařina, takto kašpaří kašpaři, strhávají nimbus, já osobně to беру šmahem, vyrovnám se s národy, nejprve sousedními, pěkně popořadě, Rakušanům je lhostejná jak naše existence, tak náš zánik, Němci se od války nezměnili, nejvíce pohrdání a posměchu zaznamenal jsem u ubohých ubožáků Poláků, Morava je Slovensko a Polsko, Slováci lžou a Maďaři s námi už díkybohu nesousedí, tak

a máme to, to je celá literatura, ještě napíšu New York, to mi dělá dobře, kosmopolitní nádech a xenofobní výdech, tak dýchá nová Evropa, ještě se otru o Židy, stávají před Staronovou synagogou, hloučky ortodoxních židovských turistů, hloučky Izraelitů ve Zlaté Praze, před šábesem jsou tato místa strážena ještě silněji než obvykle, doslova jsou proměněna v nebezpečnou zónu českou policií a židovskou ochrankou, procházím o pátečním soumraku kolem synagogy a vidím to, od pozdního jara do raného podzimu úmyslně mímám hloučky Židů z různých koutů světa a poslouchám, jak mluví, naslouchám tomu kterému jejich jazyku, tak dlouho to dělám, až se mi podaří husarský kousek, mímám bělovlasého a bělovousého starce, starého Žida, napsal bych, kdybych nebyl naplněn předsudky, tento starý, nesympatický židovský muž hovořil jidiš, stál na prahu Staronové synagogy a poučoval v jidiš své spolčáky, tomu říkám úlovek, říkám si, minule ty shromážděné Židy, čert vem černé svědomí Evropy!, nadměrně spokojený s tím, co slyším, to ale neměla být celá moje odměna, zčistajasna, na poslední chvíli zaslechnu z úst starce výraz deutsche ordnung, ejhle, říkám si, že spíše měkké matérie jidiš ta slova doslova vyhržela, nejsi překvapený, jsi spíš potěšený, říkám si už u Židovské radnice, máš radost, že ve Zlaté Praze u Alt-Neue Synagoge poučují se Židé o německém pořádku, překonal jsi odpor k české policii a židovské ochrance a stálo to za to, deutsche ordnung, národní osud Židů je s touto národní kvalitou Němců úzce spjat, jako je, řečeno na okraj, Praha úzce spjata s veřejnou

prezentací zvěřstev páchaných obludami, dnes více nežli v minulosti, raduješ se z této pikanterie a kuriozity i za radnicí, u košer restaurace, říkám si, přesněji, vzpomínám na to, jak jsem si to ve Zlaté Praze říkal, teď jsem na venkově, nikde žádní Židé, stále se mluví o Židech, jak jsou mocní, nebezpeční a nesnesitelní, ale tady žádní nejsou, jsou tu jen venkovští sousedé nenávidějící všechno živé, Židé jsou odvezení a zlikvidováni, jsou tu i sousedé rekreatanti z velkých měst nenávidějící vše živé, ale žádní Židé, nedaleko je židovský hřbitov zastrčený do lesa, ale i podle něho přestali Židé umírat, žít, po světové válce, Židé už tu s námi nejsou, copak to nikdo neví, je tu s námi náš židovský fantom, to ano, ale žádní Židé, skuteční Židé, ti podlehli německému pořádku, copak si to nikdo nepamatuje, jsou pryč a my můžeme nenávidět vše živé bez obavy z jejich existence, stvořili jsme však raději židovský fantom, na židovském hřbitově v lese všechno končí v roce 1939 a dále je to unikátní kolonie lesních mravenců, nikdo si to asi nepřečetl, vesničané vyvolávají fantomy před televizemi, děsí se věcí zastrčených v lese, cítí, že jsou stejní jako jejich předkové, kteří zastrčili mrtvé Židy do lesa a umožnili tak svým potomkům zastrčit vzpomínku na zmizelé Židy do míst, kterých se děsí, sousedé rekreatanti si také na nic nevzpomínají, vzpomínají si na televizní vysílání z předchozího večera, to ano, ve skutečnosti si však vzpomínají na stvoření fantomu, na spontánní kooperaci se sousedy vesničany při hromadné duševní souloži, na amnestickou teleorgii, hanbářský sebedestrukční akt v modrých paprscích, židovský

fantom a hrstka Židů stačí k provalení naší paranoidní bídy, jeden vyvolený národ vyhladil druhý a pronárod na to zapomněl, to je nejen celá literatura, ale i celé dějiny, takhle dělám literaturu a vidím, že dělám i dějiny, to je znamení doby, takhle se dnes dělá všechno, někdo něco žvaní a ono se to zítra stane, kosmos pro nás zrychlil účinnost plodivého slova a my žvaníme televizovanými ústy mentální marast televizovaných mozků, vegetujeme uprostřed zázraku, ale v nejlepším debatujeme s Němci o Židech, to už přehání, říká čtenář, ale neví, kdo hovoří mými ústy, neví, že já jen klepu do klávesnice pro strhující energetický příval, jsem sekretářem neodolatelné inteligence a nensmlouvavého citu, jsem jen štěstím zmítaná rezonanční výduť, údivuplná pozorovatelná ducha ukončujícího ve vši účtě, lásce a nekompromisnosti činnost patologického systému, něco mi říká, abych si pospíšil, totéž mi říká, že je to lhostejné, vedu strašný život, který skončí, a vedu nádherný život, který neskončí, to je současný stav mojí existence, a pokud nazvu Varšavu neměstem, je lepší se tomu nevysmívat, je lepší se z toho těšit jako malé dítě a říci si, že je to konečně tady.

Jsem z chalupy venku, řekl jsem a řekl jsem, že hlavně kvůli tomu, že jsem pominul obstrukce, které tomu předcházejí, hygienické, sociální, taktické, psychické a etnologické obstrukce, které mi zabraňují opustit rekreační objekt mé ženy, obludný konglomerát nesmyslných rituálů, vnitřních i vnějších, které mi zabraňují vyjít z chalupy jen tak, opustit bezprostředně a nenuceně prostor strávené

noci, rituální obstrukce, které s přibývajícím časem, který mi ubývá, nabývají na intenzitě i extenzitě, takže jednoho dne, jak se říká, budu moci prostor strávené noci opustit jen s velkými obtížemi a časovými ztrátami, dokonce to vypadá, že jej jednoho dne neopustím už vůbec, přestože se bude zdát, že mi v tom naprosto nic nebrání, a bude se to zdát dobře, protože mi v tom bude bránit jen několik viditelných obstrukcí, které navenek jako obstrukce vůbec nevypadají, a také jimi navenek nejsou, a nespočet obstrukcí neviditelných, které vidět nejsou, přestože jako obstrukce vypadají a jsou daleko obtížnější nežli ty viditelné, kdosi, nějaký člověk, mě vidí v chalupě a říká si, on stojí v chalupě své ženy a nevychází, přestože je naprosto zdravý a dvere, ke kterým má tři kroky, nejsou zavřeny, to jsou jen pravdivá slova člověka, který se mýlí, nejde o to, vyjít ze dveří, jde o to, projít rozsáhlým labyrintem obstrukcí k těmto dveřím, člověk říká pravdivá slova o jiném člověku a mýlí se, protože ho vidí tak, jak není, vidí ho před otevřenými dveřmi, ale on je ve skutečnosti uzavřen v rozsáhlém labyrintu, pokud by se však člověk s pravdivými slovy zeptal člověka uprostřed labyrintu, kde stojí, kdyby se mě někdo takto zeptal, řekl bych mu, že u otevřených dveří mé ženy, to je skrytá povaha skrytého labyrintu, pro tentokrát jsem tedy z chalupy venku, ale hned je tu cosi dalšího, nechci se zdržovat dlouho na dvoře, neboť náš dvůr není vhodný ke dlouhému zdržování, je to dvůr vhodný k nepřetržitému pobytu, nikoliv k přechodnému zdržení, a proto musím vzpomínku na vynucenou oslavu mých

narozenin vynést z tohoto dvora ven, musím ji urychleně pronést vrátky v dřevěné bráně ven, na pozemek, který už mé ženě nepatří, musím to udělat proto, že tato vnučená vzpomínka by mě dlouho zdržela na dvoře, který je k tomu naprosto nevhodný, a během tohoto zrychleného přesunu myšlenky myslím raději na to, že jsem se spletl, že totiž pozemek za vrátky mé ženě ještě patří, má žena ví, že jí tento pozemek patří, a nemýlí se, na rozdíl od mé matky, která se mýlí, když si myslí, že ví, že jí patří můj život, že si s mým životem může nakládat, jak uzná za vhodné, že jej dokonce při vynucené oslavě mých čtyřicátin může zpracovat v jakési tablo sestavené z devětatřiceti fotografií odpovídajících jednotlivým rokům mého života, v nejlepší víře, věřím, vytvořit velmi traumatizující materiál, sestavit model mého dosavadního života, který vnímá jako náš společný úspěch, zatímco já jej vnímám právě opačně, ne tedy jako společný neúspěch či dvojici individuálních neúspěchů, ale jako individuální neúspěch mého života, a především ale jako intimní individuální neúspěch mého života, navzdory tomu vytvořila má matka, aniž to ve své nejlepší víře tušila, sestrojením plošného schématu mého života plošné schéma pasti mého života, lovecké plato života, vystavila mé zapomnění, tzn. dětství, ponížení, tzn. mládí, trapnost, tzn. jinošství, a nedorozumění, tzn. dospělost, ve své bravurní a masivní indiskrétnosti ukázala všem, co podle mého hlubokého přesvědčení neměla ukazovat nikomu, vystavila na odív, co mělo být skryto, co mělo ve shodě s mým úpěnlivým přáním zůstat,

jak se říká, pohřbeno v troskách odplynulého času, zdá se, že odplynulý čas po sobě zanechává trosky, namísto toho vše nemilosrdně zpod těchto trosek vyprostila a prezentovala, navíc si poradila i s jednou drobnou mezerou v defilé mého života, s mezerou, která vlastně mezerou není, neboť je prvním a hned chybějícím článkem, poradila si s chybějící fotografií z úvodu mého života, s fotografií takzvaného novorozence, která nevznikla a neexistuje, nevím, jak jsem vypadal jako novorozenec, má první fotografie pochází až ze sedmého či osmého měsíce života, je to fotografie ateliérová, na níž už sedím, moji rodiče fotoaparát neměli, což se osvětlí, stejně jako to, proč mě nevyfotografoval někdo jiný, zatím dořeknu, že má matka nahradila fotografii svého novorozence obrázkem velikonočního zajíce, narodil jsem se totiž o Velikonocích, a tak mě symboly tohoto svátku mohou srozumitelně, alespoň podle mé matky, suplovat, prvním článkem mého narozeninového tabla se stalo improvizované provizorium mé matky, která tak, aniž mimo svou nejlepší víru tušila, charakterizovala dokonale můj další život, což se dá pochopit i tím, že ho považuje za svůj, charakterizovala však i život obecně, což se dá pochopit stejnou úvahou, má matka neměla při sestavování tabla k dispozici fotografii svého novorozence, vzpomněla si tedy jistě i na důvody, které to zapříčinily, vzpomněla si na to, co já znám z vyprávění jejich vzpomínek, kromě mé matky a pravděpodobně i mého otce, kteří o fotografii novorozence stáli, ale nemohli si dovolit její pořízení, v té době už běžné, nikdo jiný o tuto fotografii nestál, nikdo jiný,

jak se říká, blízký, o ni nestál, to by ji nechal pořídit, ta možnost tu byla, naopak namísto pořízení mé fotografie po narození zahrnuli před narozením mou osmnáctiletou matku a sedmnáctiletého otce doporučeními k mé eliminaci, k mé likvidaci před mým narozením, mé narození se neslučovalo s představou těchto už narozených lidí o životě mé matky a mého otce, dopadlo to jinak, než mí rodinní odpůrci mého života zamýšleli, jsem tu a jsem už ve vrátkách, už procházím vrátky na příjezdovou cestu mé ženy, svůj život žiji tedy jen díky odvaze mé mladé matky, a pravděpodobně i mého ještě mladšího otce, tomuto doporučení vzdorovat, eliminovat tato rodinná doporučení k likvidaci jejich budoucí rodiny, chápu a přijímám tablo mé matky s mým životem jako výkladní skříň její odvahy, fotografický seriál jejího vzdoru a komiks jejího jediného úspěchu zaznamenaného vůči rodině mého otce, ale především a hlavně vůči její rodině, která poté, co nezničila mě, ničila celá desetiletí mou matku, až ji částečně opravdu zničila, má matka vypadá zničená, vynesl jsem zdárně své uvažování před vrátka a opouštím s ním majetek mé ženy, fotografické vakuum, do kterého jsem byl zrozen jako do prostoru, kde nejsem očekáván vyjma mou matkou, a pravděpodobně i mým otcem, nese má matka jako své fotografické trauma, sestavila tedy své tablo mého života, aby jím toto vakuum vyplnila a toto trauma potlačila, chtěla vyplňovat a potlačovat, ale mohla jen překrývat, mohla jen čtyřmi desítkami fotografií dojít k dalšímu neúspěchu, došla však i k jistému úspěchu, který nezamýšlela, dalo by

se říci, že nechtěně uspěla tím, že udělala z tohoto vakua a traumatu téma, vypíchlá je a podtrhla, upozornila na ně i ty, kteří o nich neměli ani zdání, udělala z vakua trauma i pro mě, který vnímal až do svých vynucených čtyřicátin absenci své novorozenecké podoby na fotografii a v prostoru své paměti vůbec jako marginální kuriozitu a spolu s tím považoval za oprávněné uctívání předků, které má odvážná a nechtěně úspěšná matka praktikovala prostřednictvím domácího civilního oltáře, vakuací traumatu vzalo oprávnění za své, tím tolerance, takříkajíc, vzala svůj konec, a já vidím, že jsem pronesl svou úvahu až na silnici, že už jsem, takříkajíc, na vsi, kde vezme svůj konec také.

S. d. Ch. Studená vlna

Odpovědný redaktor Petr Janus

Grafická úprava a obálka JT

Sazba JT

Vydalo nakladatelství RUBATO v Praze roku 2022

Vytiskla TISKÁRNA PROTISK, s. r. o., České Budějovice

Druhé vydání

ISBN 978-80-87705-90-2

RUBATO

Sarajevská 8

120 00 Praha 2

www.rubato.cz

studio@rubato.cz